

ANGE.

Ik moet je toch eens iets zeggen. Maar wordt er niet boos om. Weet je, wat me soms wel in je hindert? Het professorale in je manier van spreken. Je kan zoo dogmatisch doen. Alsof je alles in theorieën wilt vastleggen. (Hij ziet haar aan). Ja, het is moeilijk precies te zeggen, wat ik meen. Ik doel niet op ons woordenspel. Integendeel. En ook moet je niet denken, dat ik onze gesprekken te ernstig zou vinden. Maar er is in den toon, waarop je sommige dingen lanceert, iets, dat mij het gevoel geeft: het is hem geen ernst. In dien zin dan, dat je mij als een soort psychisch proefdier gebruikt (om er ik weet niet wat mee te bereiken). En je zelf er bij!

GEERTEN (*eenvoudig-ernstig*).

Je verwijt treft mij dieper, dan ik in enkele woorden kan zeggen. Ik begrijp volkomen, wat je bedoelt. Je hebt gelijk. Ik zal me dan ook niet verdedigen. Alleen trachten je een verklaring te geven.

ANGE.

Ik heb geen oogenblik bedoeld je te kwetsen. Misschien overdreef ik, maar....

GEERTEN.

Je overdreef niet. En ik ben blij, dat je 't uitsprak. Wat je zoo eenvoudig-weg zegt, interesseert mij het meest in je....

ANGE (*verheugd iets goed te kunnen maken van hetgeen ze toch als eenigszins-kwet-send blijft navoelen*).

Ja, mij in jou ook....

GEERTEN.

En dan voortdurend die gecompliceerdheden nietwaar? Maar er is ook in jou steeds een ontwijken geweest, als ik liet merken iets te begrijpen of te willen begrijpen, van hetgeen je het diepste bewoog. Je manier-van-antwoorden en je schijnbaar-schertsende tegenaanvallen waren er aldoor op ingericht mij algemeén, ik zou haast zeggen abstract, te doen blijven.... In ieder geval hadden ze ten doel het persoonlijk-geméénde aan mijn woorden te ontnemen.

ANGE.

Wellicht vergis ik mij. Maar dit lijkt mij een formeele verdediging. En niet maar een simpele verklaring....

GEERTEN.

Ik ben er ook nog niet. Het zoeven aangevoerde is geen verdediging, want.... ondanks alles, had ik mij door jou niet op dien weg mogen laten brengen....

ANGE.

Dat lijkt mij nu het tegenovergestelde van verheldering.

GEERTEN.

Toch is het eenvoudig. Ik bedoel dit: je hadt van te voren vastgesteld, dat onze verhouding louter een v r i e n d s c h a p p e l i j k e zou zijn. In dat bewustzijn woog en wikte je iedere uiting. En zoodra er een kwam, die een diepere bedoeling scheen te hebben, maakte je een zwenking of trachtte op een andere manier den voortgang te stuiten. Daarom sprak ik voortdurend over je dans. Máár danste mee. Ik wou ook wel zoo. Want daardoor viel het mij gemakkelijk van ál de emoties, die je me deed ondergaan, alleen zooveel te toonen, dat je in mij den speler met-woorden of den lanceerder-van-abstracties blééf zien. Op die wijze zette ik de zelfontleding, waaraan ik mij nooit onttrekken kan, hardop in je bijzijn voort. Slechts zóó, dat ik enkel de algemeenheden uitsprak en het bijzondere hield in mijzelf. Terwijl ik voorál verborg. dat het contact met jou me zooveel verder bracht. En van mijn verbeeldingen louter den uiterlijken stand beschreef....

ANGE.

Wanneer ik geweten had, dat mijn los gezegde je zóó raken zou, had ik gezwègen. Intusschen geloof ik, dat we allebei evenveel „schuld” hebben. Beide maakten wij de verhouding noodeloos gecompliceerd.

GEERTEN.

Wij moesten wel, zoolang wij de wederzijdsche angst niet hadden opgegeven.

ANGE.

Welke ángst?